

Skal jeg skamme mig over at være dansker?

Kan man som flygtning være en stolt dansker? De højreorienterede nationalister bekæmper min tilstedeværelse i Danmark og kalder mig islams frontkæmper. Uintegreerbare ikkeetniske danskere skælder mig ud for at være ”for dansk” og for min frihedskamp. Må jeg have lov til at være dansk og elske Danmark?

Kronik

Ayhan Al Kole, læge, Aalborg

1 ”Skik følge eller land fly”

lyder et smukt gammelt dansk ordsprog. Borgerne i et givent samfund må insistere på, at visse skikke ikke er til forhandling. Det kunne f.eks. være ligestilling af køn, ytringsfrihed og demokratisk frihed. Det er svært at være uenig i ordsproget, for hvem ønsker, at fremmede skal diktere, hvordan ens husorden bør være? Ordsproget bliver flittigt brugt – ofte i opdedede debattråde – til at stadfæste, at man som ikkeetniske danskere skal forvises fra Danmark, hvis man ikke adlyder de dikterede skikke. Det er en pædagogisk konsekvens, som selv religiøse skrifter praktiserer. Adam og Eva blev uddrevet fra Edens have, da de forbrød sig mod deres samfunds (Guds) normer. Keruberen blev sat til

25 at vogte indgangen til Paradis med sit flammesværd.

Efter 19 år i dette yndige land bliver jeg stadig mødt med ”skik følge eller land fly”. Hver gang står jeg uforstående tilbage. Hvilke skikke er det, jeg ikke følger, og hvilket land skal jeg fly til? Danmark er også mit land og min fremtid. Det er her, min søn skal lære – af sine forældre – at følge retsind, lovsind, frisind og storsind. Det er her, han skal lære at dyrke demokrati, ligestilling og dansk fællesskab. Det er her, han skal lære at gøre brug af de frie rettigheder, muligheder og blande sig i de offentlige debatter for både at anerkende og kritisere magthavere for deres bedrifter eller mangel på samme. Det er Danmark, han opdrages til at være loyal for. Hvilke uskikke er det, jeg lærer mit barn?

50 Er det blevet en implementeret dansk skik at behandle

indvandrere som en kollektiv gruppe? Skal jeg personligt pålægges ansvaret for andres ugerninger, uskikkelige adfærd og manglende arbejdsmoral? Dagligt møder jeg etniske danskere, der prædiker om og moraliserer over, hvordan ikkeetniske danskere infiltrerer det danske samfund. Ugentlig sidder jeg over for en patient, som enten ikke vil give mig hånden eller taler nedsættende, fordi jeg ikke er etnisk dansk. I alle mine år i Danmark – fra folkeskole, gymnasium, universitet, arbejdsplads – har jeg måtte lade mig blive ydmyget og skældt ud af lærere, kolleger og patienter, fordi ”min gruppes” opførsel er uanstændig. Hør, jeg har et personligt ansvar for mine egne handlinger! Hvorfor skal jeg bøde for andres fejl og mangler? Er det en dansk skik ikke at se og respektere individet?

Det har været en lang og

80 sej kamp mod fordomme og nedværdigelser at blive en integreret og veluddannet dansker. Min families kærlighed – og særligt min forældres konstante opbakning – var mit anker. På min dannelsesrejse har jeg måttet kæmpe på flere fronter, en slags skyttegravskrig med fjenden på begge sider: de højreorienterede nationalister og de ikkeetniske danskere. De to grupper synes at være



MARTIN FRØSIG

hinandens modsætninger, og alligevel er de ens i deres for-
95 dømmende og stigmatiserende adfærd. Paradoksalt finder de min person værende en fejlparatsmodel. Et mislykket menneske, der ikke kender sine værdier og visioner. De kunne ikke tage mere fejl. Mine værdier er demokratiske, og min vision er at udbrede frisindet. Den første gruppe synes, at jeg er fjende af Vesten, antidemokratisk hallalhippie, islams frontkæmper, taler med to tunger, nytteløs samfundsoedelæggende primat og latent infiltrerende kræftknode. Den anden gruppe synes, at jeg er ”en forræder, der dolker mine egne i ryggen”, vantro danskdyrkende navlebeskuende kosnød, ”misbrugt” af medierne til at bekæmpe mine rødder og islam. Hvilke danske skikke dyrker disse to grupper?

Jeg har skrevet mange indlæg om mellemøstlig adfærd, kultur og traditioner. De blev ikke modtaget med bifald fra de hjørner. Mine forældre lærte mig, at hvis noget skal forandres i denne verden, så stil dig forrest i kampen, tro på det, og vær tålmodig. Alligevel har de fulgt med på sidelinjen med galoperende hjerter. De er bange for, hvad der kan ske mig, hvis nogen læser mine skrivelser som hån. Jeg har fået hadebreve ind gennem dørsprækken og trusler via telefonopkald. Jeg er blevet hånet offentligt med skældsord og skubbet til. Fremmede folk har konfronteret min familie med verbalangreb pga. mine holdninger.

140 **Når jeg via mine indlæg** taler for frihed, faglighed og fakta, udskammes jeg af højrefløjens

nationalistiske segment. En gruppe, der vokser sig større og større. De betegner dem selv som *rigtige danskere* og ”Danmarks vagthunde”. En intolerant, xenofobisk og antidemokratisk gruppe, der taler med to tunger. De ønsker indvandrere ud på arbejdsmarkedet, men de synes, at de stjæler job fra ”rigtige” danskere. De taler om ytringsfrihed, men vil diktere indholdet i andres ytringer. De kræver assimilation, mens de aktivt bekæmper de allerede assimilerede. Kære vagthunde, det er ikke i min have, I skal dyrke jeres bananrepublik, had og fordomme. Spørgsmålet er, hvilket land denne ubehøvede, ubehagelige og uordentlige gruppe skal fly til.

165 Man skal turde at italesætte, påpege og behandle problemerne – også med indvandringen. Jeg benægter ikke de horrible statistikker og kriminelle intuitioner, som har en gedigen overpræsentation af ikkeetniske danskere. Men de har intet med mig at gøre. »Det er kedeligt, at du identificerer dig mere med indvandrerdrengene end danskerne,« lød formuleringen nogenlunde fra en Facebookven. Nej, ven. Mange etniske danske øjne anskuer mig netop sådan. Som en uduelig, mandschauvinistisk, voldtagende, kriminel, uskolet, illoyal indvandrerdreng.

Den første dansker, jeg mødte, anklagede mig for tyveri. Min kriminelle handling var, at jeg afleverede kvindens pung, som hun havde tabt på gulvet. Er det en dansk skik at udvise mistænksomhed?

I folkeskolen fortalte flere af mine lærere mig, at jeg aldrig



Hvilke skikke er det, jeg ikke følger, og hvilket land skal jeg fly til? Danmark er også mit land og min fremtid.

ville blive læge. I stedet for at motivere mig erklærede min dansklærer mig uegnet til gymnasiet. Mine karakterer, ambitioner og vilje var angiveligt ligegyldige. Jeg husker stadig, hvordan forældrene til mine klassekammerater grinte hånende af mig, da jeg sagde, at jeg gerne ville være læge. Er det en dansk skik at demotivere elever, grine af og mobbe andres børn?

Ved min første jobsamtale blev jeg først spurgt om: »Hvad er din nationalitet?«. Jeg forstod aldrig relevansen mellem min herkomst og det at feje gulv. Jeg fik ikke jobbet. Det gjorde Anders og Morten fra min klasse. Jobbet havde de søgt efter min ”samtale”. Er det en dansk skik at diskriminere børn?

Som lægestuderende vikarerede jeg på mange sygehuse. Her mødte jeg sekretærer og sygeplejersker, der venligst gjorde mig opmærksom på, at jeg havde stjålet pladsen fra danske studerende.

Nogle pårørende til de indlagte patienter, som jeg havde observeret og plejet i 12 timer, takkede mig med gløser som: dit usle kryb, gift for samfundet, nasserlæge, perkerlæge, tilbagestående svin, du har dræbt vores far. Er det en dansk skik at være bebrejdede og utaknemlig? I dag møder jeg patienter, der nægter at give

²³⁵ mig hånden, og som synes, at sådan nogen som mig ”infiltrerer det danske samfund”. I dag udstilles jeg som vestens fjende.

²⁴⁰ Igennem alt det har mine forældre været mit anker. De har med deres entusiasme, vilje og optimisme holdt mig kampparat, ambitiøs og lykkelig.

²⁴⁵ **Jeg har det fantastisk** i Danmark og tager ikke alle mine medborgere til indtægt for de få navlebeskuende etniske danskere, jeg har mødt og til ²⁵⁰ stadighed møder. Jeg har ikke

været, er ikke og bliver ikke et offer. De, som anfægter og betvivler min danskhed, er ofre for et politisk spil. Mine oplevelser, udfordringer og dannelsesrejse i Danmark har støbt mig rødt og hvidt helt ind til benet, ja selv en blodprøve vil kunne bekræfte det. Jeg tænker ²⁶⁰ dansk, jeg drømmer dansk, jeg lever dansk. Jeg er en stolt dansker. Stolt af vores nation. Stolt af vores kongehus. Stolt af vores kendte forfattere. Stolt ²⁶⁵ af vores tolerance, hjertelighed, frisind. Det er dansk. Stolt af vores demokrati, ligestilling,

ligeværdighed. Det er dansk. Stolt af vores religionsfrihed, ²⁷⁰ seksualfrihed og personlige ansvar. Det er dansk. Stolt af vores hygge, fællesskab og humor. Det er dansk. Lad os værne om det og videregive det ²⁷⁵ med stolthed.

Danmark gav mig og min familie tryghed, sikkerhed og mulighed for en god fremtid. Mine forældre har lært os, at vi ²⁸⁰ altid taknemmeligt og ydmygt skal stå til tjeneste for vores nye land. Kære Danmark, må jeg ikke nok have lov til at gøre det?